

LBRIS

We know
books

Cristian Pistol

FAȚA ÎNTUNECATĂ A MISTERELOR

seria
George și Maria

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

*Cuprins***PARTEA I**
Documentele · 5CAPITOLUL 1
*Femeia cu cicatrice · 7*CAPITOLUL 2
*Începutul unui vis · 13*CAPITOLUL 3
*Capcana și vizita misterioasă · 21*CAPITOLUL 4
*Dama S · 36***PARTEA a II-a**
Asasinat pe mare · 47CAPITOLUL 5
*Vaporul pornește · 49*CAPITOLUL 6
*Invitație la cină · 57*CAPITOLUL 7
*Vestea decesului · 63*CAPITOLUL 8
*Cerc vicios · 68*CAPITOLUL 9
Lumină · 73

PARTEA a III-a
Misterul proiectului dispărut · 81

CAPITOLUL 10
Niciodată nu se termină · 83

CAPITOLUL 11
Investigații · 92

CAPITOLUL 12
Interogatoriul familiei · 104

CAPITOLUL 13
Adevărul se vede din depărtare · 114

PARTEA a IV-a
Otravă la înmormântare · 123

CAPITOLUL 14
Ospățul · 125

CAPITOLUL 15
Vâlva morții · 132

CAPITOLUL 16
Scrisorile · 145

CAPITOLUL 17
O vacanță · 156

PARTEA a V-a
Crima din conacul de pe munte · 163

CAPITOLUL 18
Ajunși la conac · 165

CAPITOLUL 19
Camelia Dămăroiu · 179

CAPITOLUL 20
Investigații separate · 185

CAPITOLUL 21

*O viață trebuie plătită cu o alta · 208***PARTEA a VI-a**
Vestele turcoaz · 221

CAPITOLUL 22

Căminul · 223

CAPITOLUL 23

Denisa și vesta turcoaz · 233

CAPITOLUL 24

Excursia la munte · 237

CAPITOLUL 25

*Astăzi se vine cu gunoiul · 242***PARTEA a VII-a**
Moartea cuplului din sat · 249

CAPITOLUL 26

Viața de după agenție · 251

CAPITOLUL 27

La plimbare · 257

CAPITOLUL 28

Misterul se adâncește · 261

CAPITOLUL 29

*Buzărescu · 267***PARTEA a VIII-a**
Moartea soțului rătăcitor · 277

CAPITOLUL 30

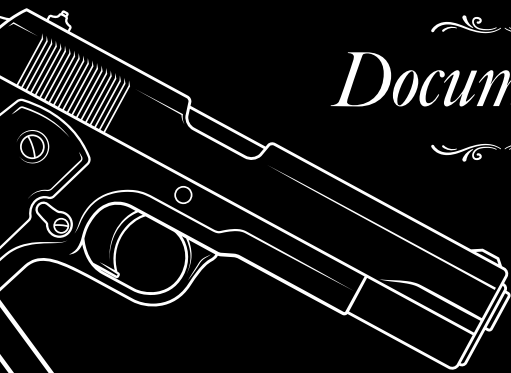
Evangelia · 279

LBRIS

We know
books

PARTEA I

Documentele

CAPITOLUL

1

Femeia cu cicatrice

Micile picături de rouă se scurgeau de pe copacul bătrân din curte. Cu această imagine se treziră cei doi, George Diaconu și Maria Oancea. O imagine nu prea idilică și care îi încuraja înspre a mai poposi puțin în patul cald și primitiv.

Mulți oameni consideră că diminețile sunt punctul forte al celor care vin din provincie. Totuși, acesta nu era și cazul lor. Stând în afara Bucureștiului, se confruntau cu cea mai rea experiență, traficul. Cei care duc o viață liniștită în centru se pot bucura de odihna pe care ți-o oferă un somn lung. Din păcate, nu toți oamenii au vieți atât de bune. De exemplu, cei doi își începuseră ziua trezindu-se la ora 5:00 cu banala cafea de dimineață. La ora 6:00, s-au întâlnit la binecunoscuta patiserie din cartier de unde își

cumpărau cele mai savuroase gogoși în copilărie, iar, într-un final, se îndreptară spre șoseaua principală pentru a-și aștepta autobuzul foarte aglomerat.

În această dimineață, oamenii erau agitați. Copiii erau în perioada tezelor, iar adulții mai aveau puțin până la mult visatul concediu. Această emoție parcă plutea în aer. Toți o simțeau, mai puțin George și Maria. Cei doi se plictisiseră. Simțeau că viața le putea oferi mai mult de atât. Că același drum spre banalul job și același oraș bătrân îi oboseau teribil. Maria a mai avut inițiative pentru a porni pe alt drum, dar venitul strâmtorat și taxele tot mai mari au făcut-o să rămână pe loc. Cei doi își doreau să înfrunte pericole ceva mai mari și să se abată de la rutină; totuși acest oraș prăfuit și adormit îi ținea pe loc.

Încă de pe timpul școlii, acest spirit neînfrânat nu le dădea pace. Spre deosebire de majoritatea copiilor monotoni și gri, cei doi aveau un simț practic dezvoltat și o curiozitate până peste margini. Aceste calități i-au făcut să se observe reciproc și să realizeze că aveau să fie parteneri în lupta cu monotonia aceluia oraș. Din păcate, anii au trecut, iar problemele de adult nu au încetat să apară. Facturile trebuiau plătite, iar job-urile după care tânjeau nu le puteau aduce mare lucru. Așa că iată-i aici, o altă zi banală în care își reprimau dorința ce sălășluia în ei. Singura care făcea viața interesantă.

Șirul gândurilor le fu anulat de zgomotul ușilor autobuzului. Toți oamenii din jur nu mai erau antrenați în conversații, ci se îmbulzeau încercând să găsească un

loc ferit de înghesuială. Din păcate, norocul nu le surâse celor doi. Aceștia s-au așezat în picioare, lângă fereastră. Cel puțin, erau feriți de grămada de oameni adunată în capătul automobilului. Zgomotul vechiului motor chinuit de volumul oamenilor răsună în cabina gri și tristă. Acest sunet le trezea celor doi amintiri atât de bine întipărite în mințile lor. Același zgomot pe care l-au auzit ani de-a rândul pe drumul spre liceu, apoi facultate, iar mai apoi spre job.

Când autobuzul se opri la prima stație, o bătrânică urcă. Aceasta nu părea cea mai rezistentă ființă existentă, dându-ți senzația că ar fi putut cădea la fiecare minut. Părul ei ușor cărlionțat, ținuta compusă din două piese destul de gârbovite, din nailon, și ușorul tremur ce-i însoțea trupul nesigur formau tabloul complet. Totuși, chiar și cu acea instabilitate, ceva din privirea ei îl făcu pe George să tresară. Ochii acesteia parcă scânteiau a șiretenie. Ceva din acea privire parcă te-ar fi dus cu gândul la o persoană de temut, nu la o simplă bătrânică.

Chiar în acel moment tensionat, ceva se schimbă la bătrână. De la privirea aceea atentă care te-ar fi putut străpunge, aceasta deveni parcă neputincioasă și aeriană. Drept dovadă, încercând să composteze biletul, își scapă portofelul. George, având un simț civic înnăscut, se îndreptă să-l ridice, dar chiar în acel moment o siluetă acoperită cu o manta neagră se năpusti din capătul autobuzului și îi înșfăcă geanta bătrânei, ieșind în mare viteză, chiar când ușile se deschiseră. Cuprins de

adrenalină, George sări din autobuz, urmat de tenacea Maria.

La lumina zilei, silueta aceea neagră căpătă altă formă. În fața celor doi alerga o femeie foarte robustă, dar ce insufla totuși o oarecare delicatețe. Distanța dintre ei nu era mai mare de cincizeci de metri, dar faptul că era constantă îi ținea departe unii de ceilalți. Brusc, hoța coti pe o străduță întunecată. Blocurile formau o atmosferă sumbră. Umbra acestor clădiri înalte acoperea întreg drumul, fiind mai greu să vezi. Femeia coti din nou, de data aceasta pe o strada adiacentă unei piețe. Viteza cu care se deplasa era admirabilă. De la începutul cursei nu încetini deloc, evitând obstacole și contactul vizual. Piața prin care tocmai treceau părea una destul de restrânsă și dezorganizată. Comercianți care vorbeau la unison, clienți îmbulziți și marfă înghesuită pe tarabe. La fel ca cea din orașul lor, unde erau duși de părinți când nu aveau cu cine sta acasă.

Primul strop de transpirație i se scurse pe frunte lui George. Curând aveau să fie mai mulți, iar vaga durere ce i se regăsea în partea sa stângă avea să-i dea din nou bătăi de cap. Se întrebă cât avea să o mai țină așa. Femeia din față nu scăpa niciun milimetru, dar oare nici ea nu se va lăsa pradă oboselii? Nu trebui să aștepte un răspuns. Când era pe cale să cotească, un băiat cu un cărucior de marfă se intersectă cu aceasta, făcând-o să piardă metri valoroși. Înainte să poată porni din nou, George înșfăcă geanta, cu o precizie uriașă. Mâhnită, femeia se întoarce, arătându-și

chipul misterios. Fața îi era eclipsată de o cicatrice prezentă pe frunte. Ochii îi erau de un albastru pătrunzător, iar nasul și gura îi erau alungite și cărnoase. Chipul îi era diferit de cel al majorității bucureștenilor. Totuși, înainte să mai poată fi observată, se întoarse și fugi. George porni din reflex după ea, dar simți o mână pe umăr, care îl ținu în loc. Când se întoarse, văzu fața Mariei. Aceasta îl privea extenuată, iar gândul unei noi întreceri părea prea departe. Asta îl făcu și pe el să abandoneze rapid ideea.

— Las-o să scape, făcu Maria, fără suflare. Am recăpătat geanta, asta este ceea ce contează. În plus... nu cred că mai... pot alerga după ea.

— Nici eu, îi replică George, scurt.

Din spatele lor se auziră sirene și pași tot mai apăsați. Părea că poliția își făcea, în sfârșit, apariția. Privirea Mariei era așa de ușurată. Măcar acum nu mai trebuiau să meargă pe jos până la autobuz.

Când ofițerii își făcură loc printre oamenii îmbulziți la tarabe, cei doi parteneri se simțiră atât de mândri de ei. Poate aveau să fie răsplățiți pentru eroismul lor. Poate chiar puteau primi o recompensă în bani sau măcar o medalie. Din păcate, expresia de pe fața ofițerului le tăie avântul:

— Acolo sunt! Arestați-i! exclamă aceasta gesticulând către ceilalți doi polițiști.

George și Maria se priviră nedumeriți. Nu înțelegeau ce se întâmplă. Extenuarea le punea bețe în roate. Totul

din jurul lor se mișca mai greu, iar culorile își pierdeau din intensitate.

— Nu noi suntem hoții! țipă disperată Maria.

— Da, noi am oprit-o pe femeia care încerca să scape cu poșeta.

Ofițerul se uită la ei cu un rânjet meschin, în timp ce erau încătușați:

— Și unde se află această așa-zisă femeie ?

Dispăruse.

CAPITOLUL

2

Începutul unui vis

Totul părea gri pentru cei doi. Pur și simplu, nu puteau să creadă ce s-a întâmplat. Nu știau încotro se îndreaptă sau ce se va întâmpla cu ei, iar această incertitudine îi omora. Niciunul nu își putea închipui că va ajunge vreodată în mașina poliției în postura în care se regăsea acum. Cu cătușe în jurul mâinilor și cu o mare frică ce mistuia chiar și ultimul gând ce ar fi putut aduce un strop de speranță oarbă. Părea că așa ceva se întâmplă doar în filmele polițiste și că în viața reală un astfel de lucru era imposibil. Totuși, era realitate.

Când mașina încetini, pătrunzând în curtea secției de poliție, atmosfera deveni și mai tensionată. Până acum mai puteau avea măcar senzația că era o farsă, dar în momentul

în care pășiră înăuntrul clădirii realizară că totul este cât se poate de serios. Interiorul secției era destul de plictisitor. Nimic deosebit sau revoluționar. Pereți albi care necesitau o zugrăvire, podea destul de șubredă, uși din lemn vechi și mobilă impozantă, dar la fel de învechită ca și restul încăperii. Cei doi trecură prin săli foarte rapid, fiind împinși să meargă tot în față, până în dreptul unui birou impresionant. Acolo le fuseseră scoase cătușele și fură obligați să stea pe scaune până când cineva avea să vină. În timpul acela, Maria și George explorară interiorul. Totuși, în limitele în care se putea într-o astfel de situație. Nici pereții acoperiți de un tapet foarte bine ales, nici podeaua din marmură și nici mobila din lemn sculptat nu putea reprezenta o distragere în cazul de față. Constrângerea pe care o simțeau era ca o gaură neagră ce înghițea totul în jurul ei. Nicio distragere nu reușea să treacă de filtrul ei nemilos. Era ca un fior de aer rece ce se rotea în jurul lor. Nu îl puteau vedea și erau siguri că se ascundea și de cei din jur, dar de simțit, îl simțeau din plin, în ciuda vremii blânde de mai.

Ridicând privirea, observară perdelele uriașe care blocau razele de soare ce se mai observau pieziș – se putea spune că și acela era un filtru. O briză ușoară le făcu să se miște sub acțiunea ei, iar atunci intră un domn destul de în vârstă, urmat de bătrâna din autobuz. Primul gând fu unul de eliberare lăuntrică. Unul ce suna aproape copilăros: *Ea trebuie să le spună care este adevărul!* Totuși, se dispă rapid atunci când observă diferența dintre persoana pe

care săriră să o ajute ceva mai devreme și cea pe care o aveau acum în față. Postura bătrânei era diferită. Mergea cu o încredere ce nu se potrivea cu personajul pe care îl crease. „Personaj” era un termen mare, dar se potrivea la fix, date fiind diferențele enorme. Uitându-se acum la ea, nici „bătrână” nu era chiar termenul potrivit pentru a o cataloga. Era trecută prin viață, asta da. Dar bătrână era ceva prea îndepărtat pentru ea. Își masca foarte bine vârsta, poate chiar cel mai bine din câte văzuseră până atunci.

Bărbatul ce o însoțea se așeză la birou, trăgând totodată un scaun pentru ea. Fața acestuia era distinctă. Puteai să-l deosebești de o mie de alte persoane adunate laolaltă. Fruntea îi era brăzdată de riduri, ceea ce sugera faptul că nu era chiar la prima tinerețe, bărbia îi era alungită și ascunsă de o barbă stufoasă, ochii îi erau de o culoare verde pătrunzătoare, iar tenul îi era măsliniu. Când în sfârșit se acomodă pe scaunul său, acesta începu să vorbească cu o voce pătrunzătoare:

— Aveți idee ce mare greșeală ați făcut?

Chiar când George era pe cale să vorbească, Maria se ridică de pe scaun și începu să strige în mod frenetic:

— Ascultă bine ceea ce îți spun! Noi nu am jefuit pe nimeni! Am încercat doar să ajutăm. Spuneți-i, vă rog! zise aceasta, uitându-se la „bătrână”.

Aceasta își trase scaunul mai aproape, privind-o pe Maria ca pe o biată fetiță:

— Of, copilă! Cât de departe ești de adevăr! Haide, Popescule, cred că putem să le spunem! zise aceasta către bărbatul de lângă. Poate ne pot ajuta, păreau copii buni.

— Exclus! Nu putem avea încredere în doi străini întâlniți mai devreme! De unde știm că nu i-au trimis ei?

— Care ei? interveni George.

— Gata cu întrebările! zise bărbatul, categoric. Relatați-mi tot ce s-a întâmplat!

Cei doi îi povestiră bărbatului întreaga lor întrecere, uimirea celor doi ascultători amplificându-se odată cu menționarea chipului hoaței.

— Așa deci! exclamă bătrâna. Aparent, și-au trimis cei mai buni oameni. N-am mai văzut-o de mult pe Dalida într-o misiune.

— Măcar putem fi siguri că n-au documentele, îi răspunde bărbatul, cu chipul ceva mai luminos.

— Iar mulțumită celor doi, ei nu știu că nici noi nu le avem. Haide, Mariane! Datorită lor avem acest succes. Este clar că sunt copii buni. În plus, avem nevoie de oameni.

Privirea bătrânului bărbat se mai relaxă, privindu-i ca și cum ar fi capitulat:

— Bine, am să fac cum zici tu! Sper că ai dreptate, pentru că eu nu îmi asum răspunderea pentru asta! spuse aceasta, după care se întoarse spre cei doi. Voi ce ziceți să participați la o acțiune ce v-ar putea schimba viețile?

Nu veni niciun răspuns, iar omul din fața lor se așeză mai bine pe scaun, devenind din nou serios:

— Știți voi, de ceva timp ne confruntăm cu o problemă de risc național. În acest oraș mare există foarte multe aparențe. Multe clădiri înalte și foarte mulți oameni. Unii buni și vizionari, dar totodată există și alții blocați în timp, care așteaptă orice oportunitate pentru a prelua puterea, oameni cu interese ascunse, care vor să controleze totul cu o mână de fier, pentru a-și atinge idealurile nebunești. Majoritatea stă în umbra acestor coloși din beton, pândind.

— Ei formează o organizație propagandistică ce vrea să răspândească doar minciuni, neîncredere și dezechilibru, completă bătrâna. În ultimul timp, activitatea lor s-a răspândit enorm. Singurul lucru de care mai au nevoie pentru a începe o revoltă este un set de documente extrem de secrete. Acum o săptămână au trimis o agentă pentru a sparge clădirea în care se credea că se aflau documentele. Dintr-un motiv necunoscut, aceasta s-a făcut nevăzută cu tot cu foile respective. N-am fost sută la sută siguri că nu aveau documentele până acum, când mi-au furat geanta.

— Cum adică? întrebă George.

— Ne-am folosit influența pentru a da impresia că avem documentele și că le vom transporta la vedere, sub forma unei bătrânici, zise femeia cu o oarecare tristețe. Este adevărat că nu sunt o ființă neajutorată. Îmi pare rău că v-am făcut să credeți asta, dar să nu ne supărăm degeaba. Era absolut necesar pentru misiune... Deoarece au încercat să fure foile este clar că nici ei nu le au, iar

pentru că voi ați recuperat geanta, este posibil ca încă să creadă că noi le deținem.

Maria era uluită. Acum jumătate de oră era în mașina poliției speriată și agitată, iar acum afla că a participat fără să vrea la o operațiune secretă. Spre deosebire de ea, partenerul acesteia nu trăia aceleași sentimente. George și-a dorit mereu o viață palpitantă, dar asta părea cam mult. De unde știa el că nu era totul o farsă? Sau mai rău, dacă oamenii din fața sa erau corupți și de fapt ei fac parte din grupul propagandistic?

— Și ce au toate acestea cu noi? se arată acesta reticent.

— Desigur că decizia vă aparține, dar mă gândeam să vă oferim șansa de a vă schimba viețile, îi răspunse bătrâna, cu un oarecare entuziasm. Vreți să colaborați cu noi?

— Desigur! îi răspunse pe nerăsuflăte Maria. Așteptam de mult să...

— Nu te grăbi așa! o contracară George alarmat. Nu-ți dai seama cât de periculoasă este o asemenea misiune? Oamenii aceia nu se joacă. Poți păți ceva!

— O, te rog! Nu voi păți nimic. Sunt un adult la fel ca tine. Amintește-ți asta și haide să nu mai pierdem timpul. Am nevoie de tine, aici! Te rog!

Acesta o privi în ochi cu o scânteiere adâncă. Adevărul era că nu știa ce să facă. Nu îi era frică pentru el sau cel puțin nu credea asta. Reticențele sale erau datorate Mariei. Nu voia ca ceva rău să i se întâmple, iar dacă ar fi putut cumva să o oprească, ar fi făcut-o. Totuși, era conștient că așa ceva era imposibil. Știuse din primul moment în care

o văzu. Era calea pe care avea să o urmeze, iar el trebuia să îi fie alături. Asta simțea cu adevărat.

— Bine, cred că așa este, zise parțial învins. Tot cred că este periculos, dar nu pot nega că mi-am dorit de mult timp să fac ceva mai puțin plictisitor. Totuși, trebuie să ne comportăm foarte perspicace în această afacere, spuse uitându-se la cei doi agenți din fața sa, și voi încerca să fiu mai receptiv în continuare.

— Deci este totul stabilit, conchise bătrâna. Pentru început, numele meu este Silvia Cristescu, el este comisarul Marian Popescu, iar aceasta este Agenția Secretă pentru Securitatea Țării. Noi operăm practic din umbră. Nimeni nu știe că existăm și așa trebuie să și rămână.

Silvia se uită la partenerul ei, iar acesta scoase un plic sigilat dintr-un sertar:

— Aceasta este prima voastră misiune, făcu Popescu. Femeia pe care tocmai ați urmărit-o se numește Dalida Voir. Este un vechi agent al organizației pe care o urmărim. Deoarece s-a dat de gol în urmărire a putut fi depistată. Acum știm unde s-a dus. Apartamentul în care se ascunde se află aici, mai zise arătând spre adresa trecută pe foaie.

— Sarcina voastră este să supravegheați clădirea și să o urmăriți pe Dalida, completă Silvia. Mai mult ca sigur se va duce să le raporteze superiorilor ei, așa că sunt șanse să găsim cartierul general al întregii operațiuni.

— Atenție! rosti foarte serios comisarul Popescu. Nu pătrundeți în locul lor de întâlnire! Dacă faceți asta, sunt

șanse foarte mari să fiți prinși, iar odată cu voi totul să dispară. Ați priceput?

Înainte ca George să poată pune mai multe întrebări, Maria răspunse deja hotărâtă:

— Desigur, domnule!

Totul era stabilit, acum depindea doar de ei.

CAPITOLUL

3

*Capcana și vizita
misterioasă*

În munca de detectiv trebuie să lucrezi alături de mediul înconjurător. Fiecare obiect din exterior trebuie folosit pentru a te ajuta să-ți atingi scopurile. În filaje trebuie să dai tot ce poți pentru a te face nevăzut în vederea obținerii de informații. Această artă este foarte importantă în munca unui investigator, iar dacă nu o poți stăpâni, atunci vei eșua. Asta era deviza comisarului Popescu.

Acesta nu era nicidecum convins că cei doi aspiranți sunt destul de buni pentru a-l face mândru. A acceptat situația ca atare, deoarece Silvia credea în cei doi. Chiar dacă nu-i plăcea să recunoască, aceasta avea o mare